

Прѣзъ всичкото врѣме разговорътъ бѣше доста оживенъ. Най-голѣмо участие въ него взимаме дѣдо Генко. Той разправи нѣкои случки изъ Бойково и повтори и допълни днешнитѣ голѣми приключения. Снахата мълчаливо наблюдаваше всѣко и най-малко негово движение; сѣщо и внучето не махваше очи отъ непознатия и толкозъ приказливъ старецъ. Послѣ, и то, уморено отпрѣзъ деня, заспа, та майка му го прѣнесе въ спалнята.

Когато се вдигаше трапезата, дѣдо Генко пакъ отчете молитвата си, закрѣсти се — съ туй подсѣти и другитѣ за сѣщото — и изказа една дълга благословия и благодарностъ.

Приказаха още тая-оная. Старецътъ бѣше уморенъ отъ нѣтъ, па сега и нощитѣ бѣха кѣси, та трѣбваше да се лѣга.

Бойковски заведе баща си въ особна стая, на горния етажъ, съ затворени прозорци и спуснати дебелы завѣси и му показа приготвения съ чисти постелки и коприненъ юрганъ креватъ, до който на хубава орѣхова масичка имаше: чаша съ вода и хубавъ сребъренъ свѣщникъ — даръ отъ брата на Бойковска — съ двѣ запалени спармацети свѣщи. Сега дѣдо Генко даде сину донесенитѣ отъ Бойково махмудии, една за снахата и друга за Пенето. Бойковски пожела на баща си лека нощъ и веднага излѣзе, като затвори полегичка вратата, безъ да чуе дѣдовитѣ Генкови думи:

— Ваша по-лека, синко! Да спимъ, ха? Утрѣ ще се видимъ по-добрѣ и ще поприкажемъ още по-надълго и широко... Много ви отрудихъ, прощавайте!

Дѣдо Генко оста самъ и правъ всрѣдъ изписаната и наредена стая, която на свѣтлината отъ свѣщитѣ му се видѣ чудесна. Той я подробно разгледа. Тукъ миришеше на боя и варъ, но старецътъ се подчини на тоя режимъ. Духна едната свѣщъ, съблѣче кюрчето, изчете молитвата си прѣдъ прозореца, крѣсти се и пакъ разгледва стаята. Най-послѣ той духна и другата свѣщъ и полегичка се сложи и потъна въ мекия креватъ, въ какъвто сега за пръвъ нѣтъ въ живота ли лѣгаше, и се дълбоко замисли: дѣ бѣше завчера, дѣ — снощи и дѣ — сега, и опули очи въ тъмнината, като че ли да се